

Atidauk Tėvynę, ką Privalai!

L L K S

Jauzapaivičiams tėvūnijos

O R G A N A S

Nr. 1 / 17 /

Tankusis Pušynas..... 1955 m.

L L K S

Jezapavičiama tėvūnijės
O r g a n a s

Nr. 1 / 17 / sausis - vasaris mėn. .... 1955 m.

Sveikiname su 1955 metais.

Brangūs tautos sūnūs ir dukros, mes suvokiame
nešdami komunistų savivaliavimus, nelygijoje
keveje, atiduodame jiems didžią kraują auką,
už save tautą laisvę, už būsimą jos gerovę!

Mūsų tauta jam penkioliktus metus krau-
ja daže Lietuvos istorijos puslapius, pila
tūkstančius slaptų kapų, puešia Rusijos tund-
ras kaulų skeletais, upėmis lieja ašaras.
Teje krauje, kančių ir ašarų jūroje gimė ir
šis, partizaninės minties, laikraštėlis "Par-
tizanų Šūviams Aidinti", kuriame atsispindi
mūsų tautos ryžtas prieš okupantą ir meilė
savajam kraštui. Kartu jis yra šauklis, kuris
šaukia visus lietuvius į bendrą kovą prieš
šiamurį visos žmonijos tirėną - komunizmą.
Šiandien sustoję prie 1955 metų slenksnio
ir dar baltutėlis Lietuvos istorijos pusla-
pis, tvirtai pasiryškime jei reikės ir ši
Lietuvos istorijos puslapį pasirašyti save
kraują, neatsižadėti šventes lietuvių garbės
patrietinių jausmų, kurie yra laisvės raktas
į mūsų tautos nepriklausomybę.

Brangūs tautiečiai, draugai ženkite per
Naujųjų 1955 Metų slenksnį, su tvirtu ryžtu
širdyse keveti už save tautos laisvę, už
būsimą jos gerovę!

Su Naujaisiais '1955 Metais sveikinamu,
tave brangus "Partizanu Šviams Aidint"
laikrašteliu bendradarbi, linkime darbe daug
sėkmės, kuris su plunksna rankeje keli tau-
tini susipratimą, šadini suštančius patrio-
tinius jausmus!

Sveikiname, brangus lietuvi: kalinių, trem-
tinių ir išėivi, linkime tau ištvermės ir
greitu laiku išvysti laisvai plėvesuojan-
čią trispalvę!

Sveikiname, tave brangus skaitytojam,
mes iš šalių Lietuvos girių, kuriame
būdi mūsų bečių dvasia!

R e d a k c i j a

/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/

P E R K O V A

Į L A I S V Ų !

/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/

L i n g u a e l i a

Už laisvą pešemy ir kovą
(I q s i n y s) .

Barzda prisijungęs prie savų, priešpaukęs
prie meštere medžio kamieno, ant vieno kelio
klūpėdamas, kartu su kitais partizanais šau-
dė į puolančius. Partizanų atsakomajai ugniai
suštiprėjus, puolančiųjų pusėje pasigirdė
šaukimas: "Gelbėkit! Gelbėkit!" - kuris tarė
šūvių tildomas silpnėje. Priešas besiginan-
čius partizanus pradėjo spąsti siauresniu
puslankiu ir partizanai atsidarę kryžmineje
ugnyje, kuri vis stiprėjo. Šioje parake dūmų
apjudintose ir nuo serijų trenkėme virpan-
čioje miške aplinkoje, pasigirdė rinktinės
vadė šedžiai: - Vyrai, atsisaukiant trunkime,
- pe šių šedžių jis kažkaip keistai išsitiesė
ir, šonk pakrypęs paleido antenatą, šakosi ir
vėl virte, galvą padėdamas ant antenatė, lyg
pabučindamas ir padokodamas jam už jo są-
žiningą tarabyą, kuris jį buve apgyvęs jam
ne vienesė kantynęse. Tai buve paskutinė šė
xxmė rinktinės vadė - Klajūne padėka gink-
lui. Je kūmas priešė kalli sušaletas, balte
sniege fene, ramiai užmigo amžiams...

Zuvus rinktinės vadui liūp partizanai
ėmė trančtis iš juos supančio puslankio.

īairtingai puelantis priesas partizanus per-
skyrē. Barzdā ir Apiciēriju pradēje spausti ī
vienaš šēnā, ē Zilviti ī kītē.

Barzdā su Apiciēriju atsišandant skubiai
trakēsi. Skribkai remiami ekupante kaip švė-
rys puolē, stangdami: "Pasidūokit gyvi!". Pa-
kaitemis vieni kitas pralenkđami puolē pir-
mya, padrikai apšandē Barzdā ir Apiciēriju.
Jiems pradėjus skubiai atsitraukti puolan-
čiuju skaičius išretēje ir aidinčū šūvių
griausmas susilpnēje, pagaliam visiškai nūti-
le, nes miškas slėpē partizanus, ir skribkai
visa jēga negalēje puliti partizanu. Stribkai
išsiviję juos per tris kvartalus visiškai
atsilike. Barzdā ir Apiciērius uđausę, giliai
grimđami ī sniegā, sunkiai klampėje, nūe bun-
kerie, penktame kvartale, karts nūe karte at-
sišvelgdami ar nesiseka jų pėdemis. Pimas
ēje Apiciērius, nes jis buvęs te miške eigu-
lys, gerai jame erentaveai. Apiciērius pima
brisdamas, ranka nūe kaktē prakaitā brank-
damas, ištare: "Aš toliam eiti nebegaliu.
Jėges visiškai išseke, akyse raktis... - Ir
aš nebegaliu. Jei užpals ginsimės vietoje, -
šėnais virte ī sniegā ir, ranka paimđamas,
valgē sniegā Barzdā. Jiems pasilėjęs apie
4 - 5 minutes pasigirdē balsas: "Čia, čia
greičiau." Barzdā išgirdęs dūes šėdžius,
nemerejē patikėti, nes anayse iš nusilpime
lyg varpais "zvanijē", bet vistiek keliais
pašliamžē už aukštesnie kelms, pavirte ī
sniegā, greitai pakeitē iššandyte automate
ragā, ir, ištempęs automatā sekē ir švalgē
tā pušę, kurioje buvę girdējēs kalbant kaž-
kiene balsā. Netrukus pasimatē "papaika"
apsivilkusi apšiuurinsią, civile kepure prisi-
dengusi galvā, rankese laikđamasy automate,
perkrypusi žmogystē. Tūe tarpu Apiciērius

ranka ašairomāmas ī nestorā berzā, ataiklaupē keliāis ir pakniube ī priekī. — Kaip sunku plaučius tiesieg draskē... — Tyliāu, tyliāu, — subarē Barzda Apicieriū ir ranka parēdē ī priekī, kur netoli medžiāis prisidengdāmas ēje atsargiai žvalgydāmasis ir vis karts nuē karte pažvelgdāmas ī žemē skribekas, jis sekē sniege imintas pēdas, kuries redē, kur nuēje partizanai.

Barzda sekdamas šī save tantes žmogūdī dar trumpai pagalvoje: "Seka... Toliau eiti negalim Gimsines". Jis istempē automata ir atidengē trumpą seriją. Serijai tilstant šis žmogūdas grūve ī sniegā ir dusliai surike: "Jėsan, Marija, gelbėlit! Naševė." Sniege gulinčiam Barzdai perbėge trumpa mintis: "Vargšas, tik šiese miške tankmėse prisipažine, kad jis keveje prieš tiesā ir laisvės ideala. Tegul ir šia jam nebūna pervaļu...". Ir vėl pradėje šūviai aidėti ir kulkes svinti virš partizanų galvų. Partizanai atsišandydami, varlės žinganiau traukėsi. Šūviai stiprėje. — Aš galvoja toliau nesitruakti, mes nebegalim paeiti, — kreipėsi ī Apicieriū Barzda, tarp aidinčių šūvių, silpnai bepacidamas, ranka šluostydamas prakaituotą save kaktā. — Dar paikime, — ragine Apicieriū, slysdamas nuē kelme ir griūdamas ī sniegā. Partizanai žiemes gyvenime bunkeryje nuvarginti, skubiai ir teli persiekiejami žyginėdami, klampiu sniegu, visiškai pavarge. Kvėpatime gerkle traukiamas šaltas eras ī plaučius, draskē ją lyg ožys. Plaučines jautėsi kažkokie keisti skausmai. Akyse darėsi tamsu... Kojos like lyg nesaves, nesuvaldemes. — Tie valniai, jam matyti, nepaleis mūsų iš akių... Toliau nebeeinu, — ir nusitverdamas nestorā alkanie kamienā, ī jī prisilaikydamas klupe keliāis ī sniegā Barzda. Apicieriū dar mėgine raginti Barzdā trauktis, bet jis trumpai atsisakė. — Tu Apicieriū, jei

dar turī jēgu, tai traukis, e aš kausines ir
nebesitraknsiu. Šī gyvenimā jienatims, e ane
ne, -pirštū paredē i dangū. Barzdaī pavirtus i
sniegg, kulke vis didešniāis spiečiais zvinē,
e skribekaī artāje ir šaukē: "Gana jums jau
begyventā, Pirmyni, Pirmyni! Nešaudykite, pasidū-
kit gyvi! Tarp šiu šauksmū buve girdēti ir
rusiškū, keiksmū. Siame kulku lietujē ir skri-
bekū riksmē Apiciērius pažiūrēje i Barzda,
kuris gulēje, jau šonais, pavirtēs i sniegg,
neskabēdamas, lyg tai niekar nieke nebūtū, is-
sitraukē iš kaburē automātē raga, idēje i au-
tomatā, išsitiesē snieggē, pasirūsdāmas mirti-
nai kevai. Apiciērius jāntēsi stipresnis, pa-
leidēs kelias serijs i puelandūjū gaujā, it,
matydāmas, kad Barzda pasizyže telian nesitrakn-
ti, palengvēle omē trauktis ir, pasaukēs i savā-
šinetā keliņkū, pametē pēdasakus ir pasislēpē.
Barzda es išsekusiomis jēgenis, atskirtas
nue keves draugu, jāmsdāmasis vienitēliāi vie-
mas miške, apstetās ginklnētū save tantes šu-
diku, aišķiāi šineje, kad nē vienes antres mi-
nutes je laukia negailēstinga mirtis, arē
keltē rankas... Cia je sieleje taip stipriāi
pasijantē, pima karta gyvenime, keks brangus
šnegai šis gyvenimas, kai jis turī nēversti
paskutinā save lapā, redēs, kad ir šis pasku-
tinis gyvenime lapas krauju bus pasirašytas,
bet vis dēl te maža.... Jā tik stipriāi ra-
mine mēite gyvenime kelias, kad jis je meiš-
žadeje ir keveje nē tantes derovē, nē jes ir
šmenijēs gerovē. Taip pat jis aišķiāi šineje
save tiklā nē kā, jis keveja ir mirēta nely-
gies keves laukē. Ši slaušinga mirtis pries-
tā kilnū idēalā nieku jān virte, jis tvirtai
spausdāmas, sūnkū kevu išvargintese rankese
automatā, paredē, kaip kiekviemas lietuvis tu-
ri brangintē laisvę ir lietuvie garbę. Barzdes
valdēmas automatas dar keliomis serijsomis

atsakė į užpuolejų šūvius, veliam nutile...
Nutilus automati skribeikai kaip šunys puole
Barzdes gestanti kūną, iš kurie serijas išplė-
te dešiniąjį e kmax šeme veržesi kramjas už
brangies tėvynes laisvę.

Pribėgė skribeikai prie paskutinių konvulsi-
jų tarpeme barzdes šaukė: "Žalty, užbaigiai
save gyvenimą! " O vienas skribeikas spyrė ka-
tu į dantis je paties nukautam broliu lave-
ni.

b Šilvitis atskirtas nuo draugų ir smarkiai
puelamas skribeku emė trauktis, e skribeikai
vytis. Šilvitis skribeku vejamas ir apšande-
mas nesierentave kardį kryptimi traukiasi,
mes mažai pažine Galbine mišką. Jis darė ra-
tas pe kvartalus nebežinodamas nei kur kurie-
je pusėje keki palaukė, nei kurioje pusėje
jų gyvenamasis bunkeris. Pervargęs atsisėdė
pasilsėti. Traukteloje. Šilvitis žvilgtelėjo
į tą pusę, iš kuries atsikrięs balsas palietė
je ausį. Ramatė, kad ji seka pėdomis. Trumpa
mintis perbėgė jam per smegenis: "Privargam,
e tie pasaisės nepalaidžia. Kaip bus taip
trenksiu į jus ir vėl trauksiu. Ue kūnu
perbėgė karštis, ir, jis ne justti nepajute
kaip je automatas emė drebtį, je rankose,
siųsdamas mirtį užpuolejams. Palaidęs kelias
serijas, kile bėgti, e skribeikai kaip vilkai
stangė ir šandė: "Matai, žalty, dar šandė.
Pasieuk gyvas, "banditus" sunaikinti!"
Stangdami šandė į Šilvitį skribeikai. Šilvitis
pakilęs bėgė, bet skribeku kulnų apipiltas
vėl prigulė į sniegą. Šūviams kiek susilpnė-
jus Šilvitis kile ir tue pat momentu jis
pajautė kažkekią keičtą šilumą kuri emė kai-
tinti kairiąją ranką, kuri jam like sunki ir

nesuvaldoma. Pažvelgęs į šilstančią ranką, pamatė kaip iš pe švarke rankovės per rankes bėge kraujas. "Sužeidė, - trumpai pagalvoje jis. dar geriau išsižiūrėjęs pamatė save švarke rankovėje dvi nedideles skylutes išplėstas medžiagoj viena tarp peties ir alkūnės, antra tarp alkūnės ir riešo. Jam pamočius ir tikrai įsitikinus, kad jis sužeistas, tas meraliai jį perbleškė, nes negalėjo valdyti ginklo. Pagalbes iš niekur nebuvo, e įsiute skribekai neatleide ir varydamies pėdomis, padrikai apšaudė, nes be pėdų dar ir tekantis kraujas į balta sniegą, tiesiog redytė redė, kurią kryptimi trunkasi jų sužeista auka. Jis nešėsis dešiniąją rankoje automata persikabine per pėdus, e dešiniąją ranka spaudė sužeistos rankes švarke rankovę, kad netekėtų kraujas. Užspausa švarke rankovė sulaukė nuolatini krauje bėginą, ners tarpais ir lašėdave, bet jam ne ištiesai. Dabra Žilvičini like viena išėitis: kas skubiausiai paslėpti save pėdsakus, nes ginklo valdymas jam buve nebeįmanomas. Redėl kiek jam leide išvargintose jėgose sunkiai alsuodamas, prakaitą ir kraują lašindamas, į sniegą klimpdamas, leidesi pirmyn. Jis leidesi pirmyn, bet nežinodamas nei kur, nei į kurią pusę. Perbėgęs kelias kvartales linijas, jis vėl pateke į tuos pačius kvartalus pe kurines angščiau dar su drangais kartu keveje. Pėdų primintuose kvartaluose Žilvičini pavyke paslėpti pėdsakus. Būdamas jam visiškai pavargę atsisėde. Atsisėdęs pažiūrėjo į sužeistąją save ranką, kuri atrodė nenormali: patinusi, pamėlynavusi, pirštai sulinkę-lankstomi nesilankstė. Čia dabar vėl užvaldė dar didesnė nemaloni, saviįanta, e galve pynėsi kartu liūdnes, kartu keves drages nenustoj ančios mintys: "Miškas svetimas. Skribekų ir enkavedistų pilnas. Į kurią pusę eiti, ir į ką kreiptis pagalbes... Bet kaip bus

taip, eiti dar reikia. Dar kartą užpuls musis-
šausiu. " Taip galvodamas išsitraukė kompaso
ir stengėsi nustatyti kryptį į kurią pusę
jis turi traukti. Bet kompaso rodyklė rodė
visiškai priešingą kryptį, o ne tą kurią jis
vaizdavo. " Kaip ji berodytu, kompaso reikia
pasitikėti ", - pagalvojo jis. Žilvitis pasėdė-
jęs apie pusvalandį laike ėmė jausti, kad ji
šaltis ima kamstyti. - Ilgiau čia sėdėti ne-
galim, kad nepalieku amžinai čia, - tyliai pra-
kalbėjo jis sau. Žilvitis išsitraukė pieteletę
iš kabanės įsikiojo į kelnų kišenę, dešni-
niąją ranka išitverdamas į beržo kamieną sunkiai
atsisėjo. Atsisėjęs dreboje kaip epu-
šies lapas, ėmė šalčiu, kad kiek sušilų, ėmė
trypti vietoje, bet kojos sunkiai klausė ke-
liames. Patrypęs kurį laiką vietoje, nenorėda-
mas dar eiti - delsė laiką - laukė vakarą.
Pastovėjęs kurį laiką ėmė jausti, kad ne tik
sužeistoji ranka ėmė stingti, bet ir visas kū-
nas šalčiu kamstomas like nerangus. Palengvėle
pagal reikiamą kryptį, kurią rodė kompasas,

ėmė žygiuoti. Žilvitis žygiavo tiesiai per
kvartalus, atsargiai pasidairydamas, kad vėl
nemžėtų ant tų žmonių medžiotojų, ir rąjus
tris miške kvartalus pradėjo temti. Pasigimdė
šūvis. Žilvitis aiškiai suprato, kad tas šūvis
buvo miške. " Tai jau skribekams įsakomas
ženklas eiti iš miško, " - pagalvojo Žilvitis. -
Palaukėje dar bus galima sutikti juos. " Ir
jis dar atsargiau ėjo kvartalais link sau
išvaizduojamos palaukės. Miške ėmė smarkiai
temti. Žilvičiui nubėgęs kraujas ir didelis
nūvargis beveik baigė čiaupėti jėgas. Jis ėjo
žingsnis po žingsnio, vedamas didelio pa-
siryžimo minties, kad jis turi pasiekti dar
ši vakarą, vieną bičiulį kuris tikrai neatsi-
sakys suteikti pirmąją pagalbą. Sunkiai pra-

lipdamas per tankias eglaites išėjo į palau-
kę. Palaukoje atsipažinęs victorą ir jam lyg
nue akių nuslinkę diržtas rankas. Dabra jis tą
klaukumą, kuris jautė miške, redos, palikė už
kelių amžių. Kaimo pasimatę šiburiai jį sus-
tipšino, jis jautėsi tarsi šį vakarą vėl žy-
giuos į kelimą žygi su savo bendros keves
drangais. "Būtu gera užėti pas koki gyven-
toją, bet čia arti prie miške gali būti ir
skribai; kar susimetusių sekimui, geriam ei-
siti tiesiai per laukus", - pagalvoje ir dar
kartą patikrinęs kompasą patraukė laukais į
jam vienam tešimam tašką. Žilvitis būdamas
vien švarku apsilikęs, laukuose negailėstin-
gai, per jį ploną švarką, kešosi dar šaltas
keve mėnesio vejias, kuris nemaloniai gliestė
nugarą, šonus ir sužeistą ranką. Atsogęs vie-
ną švarką sagą paėmė sužeistą ranką, kuri
buvo nukarusi, nevaldoma. Dešiniąją ranką pa-
ėmęs sužeistą lenka ir kiše po švarką. Su-
žeistą ranką lenkiama labai skandėje. Ją
pakišęs po švarką skvernu nesisakė sagas,
ir ji liko lyg parišta. O dešiniąją ikišo į
kelnių kišenę, kuria spandė pistoleto rankeną,
kad nepuiktas greitai jį galėtų pavartoti.
Žilvitis reds sparčiai žygiavo skausme ir
šalte vejis kankinamas, bet jam nesisekė, nes
kejes neklausė, - oje lyg su medinomis, labai
lėtai slinkdamas į priekį. Pervargęs atsistojo.
Smelge sėdinti Žilviti skausmas ir šaltis
negailėstingai kankino. Jis skausme ir šalčio
kankinamas ome galvoti? "Gyvenime, gyvenime
koks tu negailėstingas. Už ką šį kandis?...
Neteli matei šiburiai ir aiška, kad ten gyve-
na lietuviai, bet ar jie supanta šiandienai-
nie partisanokandis, už ką jis kandis? Dieve,
Tave vardu prisiekiam keveti už save tautos
laisvę, o dabar jam imu dejuoti. Ne! Tąpi ne-
galima. "Ar jis jėgas sukaukęs sunkiai atai-
kėlo juo smelge ir pamaželi traukė tūiam.

a Paėjęs klampiu sniegu, tiesiai per laukus, apie du kilometrus visiškai pavargo. Jam re-
dės, kad jis gaunų nera vieną šaltę vandens
lašeli, jis sustiprėtų. Pamatoęs teli laukuose
žiburi pasuko į jį. - Eisiu į tą sedybą, kas
bus tas, gal gausiu sušilti ir vandens atsi-
gerti. - tyliai kalbėjo sau. Pamažū priejo ir
sedybą. Įėjęs į kiemą Žilvitis pamatė per už-
dengtą langą menką žiburėlio šviesą, kuri vė-
žosi į kiemą. Jis tyliai priejo prie lango.
Kambaryje nagirdo kelius vyriške tone šėdžius:
"Kad ji veidniai kur sudaužytų tą prakeiktą
kelionę". Žilvitis girdėdamas taip kalbant
pagalvojo: "Gal ir geri žmonės čia gyvena."
Pabeldė į langą. - Kas? - atsiliepė iš vidaus
balsas. - Leisk, dėdne, į vidų! - prašė Žilvitis
stovėdamas už lango. - Ką aš galiu leisti,
kad nežinanu kas jus per vienas, - pakėlęs lan-
gą užleisdą žiburį į kiemą nepažįstamas
vyrškis į Žilviti. Pamatoęs, kad kieme stovi
ginkluotas vyrškis, nepažįstamas žiburėjas
per langą iškambario, užleisdą užleisdą ir
pasitrukę nue lango. - Dėdne, leisk, leisk ne-
bijoti - pakartojo antrą kartą jis. Vėl pasikė-
lė lango užleisdą ir nedrąsiai prisikišė
prie lango stiklo kambaryje stovindio žmogau
galva. - Sakyk, kas tamsta esi, ir ko tamstai
reikia, tiki velyvą nakties vakarą! - paklausė
kambary stovintis. - Esu sužeistas nera čiam
įeiti į kambarį, gal peržištumėte ranką ir
gal gaščiam vandens atsigerti, - paprašė Žil-
vitis. - Jei esi sužeistas eik pas apšlinkės
pikmininką ir prašyk je pagalbos, e mums yra
įsakyta naktį nieke neįsileisti į vidų. -
nesileisim, - atkirto kambary vyrškis. - Tur-
but tamsta esi ne lietuvis, kad nelaimės iš-
tiktam žmogui atsisakai padėti, - pridūrė
Žilvitis. - Mielu nera padėčiam jei tik ži-
mečiam kam? - abejingai kalbėjo vyrškis ram-
keje laikydamas lango užleisdą. - Kad nera
žinoti tai pasakysim. Partizanas. - Partizanas,

pakartoję vyriškis. - Taip, taip partizanas, -
patvirtinę Žilvitis. - Tėvai, įleisk! - pasigirdo
kambaryje meteriškas balsas. - Kad žinaučiau,
jog tikrai jis yra tas kuo sakėsi įleisčiau,
- žinodamas vyriškis. - Dėdun, ar įleisi? - paklauso
sė Žilvitis. - Ne, brangusis, bijau leisti. Ši
vakarą įleisim tave, o rytoj tu pats atėjęs
sakysi, kad aš esu "banditų" rėmėjas. Vieną kar-
tą jam pamokėdangiam su nepažystamais žmonė-
mis esu nusistatęs reikalų netvartį, - taktiškai
užklamstasis. - Tai nors langą pradarys paduok
stiklinę šalte vandens. - Jei tikrai esi su-
žėistas tai gink Dieve, reikėtų padėti, bet
žinek!... - ir drebėdama ranken atidarė langą.
- Vaikeli, gal gertum pieno? - pasiūlė jis. - Ne
geriam vandens, - atsakė Žilvitis. Meteriška
greitai nuskubėjo ir greitai atnešė šalte
vandens stiklinę, padavė jam. - Ak Dieve, aš
negalin žiūrėti į tą žmogų visas kraujinas,
ranka lyg kaladė sutūnusi, - žūtelėje mete-
riška pamadusi už lange stovintį Žilvitį
iš kambario apšviestą lempės šviesos. - Štai
malonu ką padėti, bet žinek... Juk aną metą
taip buvo, atėjo naktį keturi ginkluoti vy-
rai, prašėsi įleisti sakėsi esą partizanai,
prašė maisto. Tėvas idavė lašinių ir duonos,
o ryte metą pasižaukė į saugumą ke neužmūšė.
dar ir po šiai diena tėvas sveikate netvartį.
paskaitę "banditų" rėmėjais, - aiškine meteriše,
kambaryje stovėdama ir švilgėdama į vyriš-
kį, Žilvitis išgeręs vandeni, padavė stiklinę,
padėjo ir nuėmė eiti. - Šunieli, gal tą
sužėistą ranką apsukti skara? Taip plonai
apsižengęs susalsi! - pasiūlė meteris. - Ašiu
nereikia. Išim, - atsakė Žilvitis. - Koks dia
kaimas? - paklauso nuo lange nuėdamas jis.
- "Mažlaukis", - atsakė vyriškis. - Tegul Dievas
padeda, vaikeli, - sugirdė Žilvitis meteriškas
balsas, nuėdamas nuo lange. Žilvitis išėjęs
iš sėdybes pamažėli koją už kojos trunko

vėl toliau galvėdamas: "Matyti žmonės nebėgė, tik bangūs. Gal ir būtų kiek geriau, kad būtų man sužeistąją ranką apskūkę keliai skara". Ir jis mėgė pajuokinti sužeistąją ranką, bet ji lyg medinė tik iš peties truputį buvo galima pajudinti. Judinama labai skaudėje. "Taip čia dar tik "Mažlaukių" kaimas, o man nuo šito kaimo tiesių tiesiausiai bus apie 10 kilometrų, kažin ar benuosis? Bisiu kol galėsiu, o kai bisiu pervargęs nebūsi sunku ir numirti". Tokios mintys sukosi Žilvičio galvoje. Jis žygiavo labai iš lėta, bet jam rodėsi, kad jis jam nužygiavęs bus apie 100 kilometrų. Kaip jis lėtai žygiavo, taip lygiai iš lėta seko jėgos. Bet vistiek prieš jį gerai pažįstamą apylinkę, nuo kurio jį dar reikėjo žygiuoti iki numatyto taško pale du kilometrus. Mūšamas suartu lauku sunkiai kelama dešiniąją koja užkliuvo už velenės ir jis būdamas silpnas nebeišlaikęs lygsvarės smarkiai griuvo visu kūnu sveriu priguldamas sužeistąją ranką. Iš akių pasipylė kibirkštys raudonės ir šaltos, nuo kurtų akys visiškai aptemo, o ranką suėmė dar didesni skausmai. Jis kaip paprastai neregėje greitai atsikelti, bet jėgų neturėjo. Dešiniąją ranką rėmėsi į sniegą noredamas atsikelti, bet mažą ką galėjo, nes kojos neklusios. Jis matydamas, kad nebeturė jėgų valandėlę guldamas sniege galvoje: "Kaip būtų gerai čia pailsėti, kie būčiau laimingas. Bet dar karta mėginasiu, jei pasiseka atsikelti, tai žygiuosiu." Skausmų ir šaltie kankinamas atsikėlė ir vėl lėta žingsniu traukė toliau. Dar pėjus gana ilgą kelią galą vos begalėje kojas atlupti nuo žemės. "Vistiek nebenuosis, galvoje jis. Ir išatrankęs pistoletą, pakėlė prie smilkinde ir galvoje leisti šūvi, bet vėl kažkaip ranka susilaukė, o galvoje stipresnės mintis: "Nuėisi, nuėisi tik truputį kantrybės". Tokių minčių: teiti ar nuėisauti lydinas, palengva prieš jį numatyte bičiuliai vienkiemį.

Įėjęs į kiemą pasibeldė. Pažadintas bičiulis greitai pravėrė duris, bet Žilvitis neįstengė peržengti kambario slenkstį. - Kas tau, brėleli, yra? - paklausė bičiulis įsitvėręs į antroje kambario durų rankeną. - Matyti, sužeistas. Dukš prikibsiu, - priejęs pasėmė Žilviti už rankos ir įvedė į kambarį. Įvedęs pasėdino ant kėdės, šalia stalo. - Metin, uždenk langus idek šviesą, - raginė bičiulis iš lovos bešisiritančia save žmena. Greitai buvo uždengti langai ir idegtas žiburys. - Kas tau, vaikeli yra? - priejusi prie sėdinčio ir ant stalo pasirėmusio Žilvičio paklausė bičiulio žmena. - Sužeistas esu, gal galėtumėte perrišti ranką ir gal galėčiau keletą dienų pas jus pailsėti, - tyliai paprašė Žilvitis. - Šeikia padėti jei nieka nepadės, tai kur jus prisiglausite, - prižadėjo bičiulis. - Tai paredyk, kurioje vietoje yra sužeista ranka? - paprašė šeimnininkė. - Jėzau, Marija, pamėlynavusi, sutimnsi, kruvina, - griežėsi ji už šimies. - Ką čia gąščiojies, metin, pakurk ugnį, užvirk vandens perpiansiu rankovę, nuplausiu, aprišime, o dabar kokių nors vaistų nue krauję užkretime, skubek, metin, matai ką labai suvargęs, net veide bruožai nebenešmalūs, iškraipyti. Leisime tegul eina pasilsėti, - raginė save žmeną bičiulis, gailastingu žvilgsniu žiūrėdamas į Žilviti.

Kautynėms pasibaigus, joms vadovavęs čekistas daliai skribekų ir enkavedistų įsakę toliau vykdyti pasislopusių partizanų ieškojimą, o daliai įsakę surinkti šuvusių partizanų lavonus. Pats pasiėmęs 15 skribekų ir enkavedistų grįžo prie bunkerio, kuri apsupę saugoje šeši čekistai. Atėjęs vyresnysis

davė įsakymą dviem scribekam šliamžti prie bunkerio ir įlipus į jį patikrinti ar nėra gyvų partizanų. Įsakymą gavę scribekai vaipėsi kedėl jiems, o ne kitiems įsakė lipiti į bunkerį. - Ar bus galima mesti granatą, prieš įlipant į bunkerį? - apiplyšusia "paprika" apsi-vilkęs, išbėgusiu veidu, kumpėje ir kamlėtoje rankeje laikydamas rusišką šautuvą, rusiškai paklausė scribekas. - Ne granatės mesti negali-ma, nes ten yra dokumentų, - paaiškino vyresnysis. Scribekai palengva, drebėdami slinko prie bunkerio angos. Vienas scribekas priartėjo prie bunkerio angos, tiek, kad jam viena akimi amė žiūrėti pro angą į bunkerį. Pažiūrėjęs kiek pasitraukė, nes jis pamatė partizaną Sergejaveną. Ir atsigręžęs į save draugą, ku-ris pilvu slinko link bunkerio angos kairiam ir kiek atsilikęs nuo jo, tyliai jam pasakė: - Vieną mačiam gulinti, bet žodis kad negyvas. Po šio scribeke atsitraukime ir pranešime visi scribekai ir enkavedistai, kurie teliam buvė išsidėstę nuo bunkerio angos, atstume 40 - 50 metrų, sužiūrė į tuos du scribekus, ku-rie drebėdami raitėsi prie angos, nes nežinojė ką pamatė bunkeryje ir ką jis kalbėjo save draugui. Visi jie rankose spandė ginklus ir įtemptai sekė ką teliam darys prie angos esan-tieji scribekai. Paskui šliamžęs scribekas prie linke prie bunkerio angos ir drąsiam per ją pažiūrėjo į bunkerį. - Negyvas vienas guli bunkeryje, dar basomis kojomis, dangiam mesi-te, - drebėdnieje rankeje laikydamas šautuvą pranešė save bendruvi. - Pajudink su šautuvu, - paliepė antrasis scribekas virpėdamas pamašė- li leide šautuve vamzdį į bunkerį. Drebėdčių scribekų rankų laikomas šautuve vamzdis nes-tipriai palietė Sergejaveną, kuris ramiai nieke neįausdamas gulėjo. Scribekai įsitikinę, kad bunkeryje gulis partizanas tikrai nebegy-vas kiek pralinksmėjo ir drąsiam pradėjo ju-dėti prie angos. Vienas iš jų gana giliai

ikišas galvą gerai apšiuvoje bunkerį. -- Reikia
 lipiti į vidų, galvą įleide, apšiuvinodamas
 visus jo kampos burboje skribekas. Ir jis ran-
 kemis laikydamasis už bunkerio angos kraštų,
 leide save kajas į bunkerį. Ilpca į bunkerį
 skribekas, visas drebodamas, atsargiai apšiu-
 roje visus kampos, bet niekur nieko jis dau-
 giam išiuvo ti negalėjo kaip tik tą lavoną,
 kuris gulėjo bunkerio koridoryje, kramtuse
 paplūde, nes skribeką surakinę teikia baltai
 baimė kokios jis dar nebuvo patyręs save gy-
 venime. -- Tempkime laukan šalti, -- paliepo prie
 bunkerio angos, visiškoje bunkerio stovis skri-
 bekas. Viduje esąs skribekas paėmė lavoną už
 kojų ir traukė jį į viršų, kišdamas jį per
 angą. Virš bunkerio esąs skribekas stipriai
 įsikibė į lavoną kolmiu blauzdas ir steneda-
 mas tempė per angą į viršų. Lavonas kiek pa-
 sikėlė, bet visiškai iš angos nepasidavė iš-
 keliamas, nes pradėjusies stingti je rankes
 kliuvo už angos kraštų. -- Pastunki -- šaukė iš-
 raudenavęs skribekas stipriai laikydamas už
 blauzdų lavoną. -- Stumiu, stumiu, bet kad dau-
 giam negaliu. -- Šaukė bunkery skribekas. Tuo
 tarpu prieje vyresnysis ir pašiuvoje liepė
 jį paleisti atgal, nes jis matė, kad anga siu-
 ra, o smatingusies rankes išsiskėtusies -- trug-
 de. Skribekai paleide lavoną, kuris griuvo į
 bunkerį ant galvos ir kažkaip keista suk-
 niube. Tada vyresnysis isakė pizma kelti gal-
 vą ir traukti laukan. Skribekas bunkeryje
 risdamas su kruvinu lavonu vykdė isakymą,
 lavoną iškelė, pavilkė per sniegą nue angos
 dešimt metrų ir pametė ant sniege. Bunkeryje
 esančiam skribekui vyresnysis liepė išlipti
 ir paeiti į šalį nue bunkerio. Skribekoms
 pasitraukus prie vyresnioje prieje dar du
 čekistų leitenantai. leitenantai tuoj sulipe
 į bunkerį ir neužilge iškelė šerne ginklą

ir dirbą, veliam, raštų paketas. Vyresnysis juos
ėmė ir dėjo į patiestą palapinsiantę. Scribe-
kai teliam stovėje ir smalsiai žiūrėjo. - Bet
kur tie paketai buvo, kad aš jų nemačiau, - lyg
neredamas pasigirti skribekas kitiems savo
draugams, jog jis buvo tas kas pirmas įlipė į
bunkerį. - Ka, ta Murzian, matyti tau visas kran-
jas buvo užšalęs, - per dantis iškešę kitas
teliam stovės skribekas. Murzin pašauktasis
skribekas piktai pažiūrėjo į savo bendrės ke-
ves draugą, nes jis už tą Murzianus vardą la-
bai pyko, o skribekai jį tyčia praminė Murzin,
jis dažnai eidave murzinas, nesiprango. Iške-
lus raštus, veliam buvo iškelta ir rašomoji
mašinėle. Skribekai pamatę rašomąją mašinėle
viens į kitą žvalgesi ir nesuprato kam ji čia
buvo reikalinga. Pagalian vienas burtelejo:
- Čia matyti koks nors banditu "stabas....
- Kažin kas tuose raštuose rašyta! - pratarė
kitas. Iškeltus raštus vyresnysis rupestingai
sudaėjo, suviniėjo į palapinsiantę ir padėjo
šalia angės. O kitas iš bunkerio iškeltus daik-
tus sudaėjo į krūvą šalia bunkerio. Veliam vie-
nas iš bunkeryje esančių leitenantų įlipė,
o į jo vietą įlipė vyresnysis, kuris matyti
darą smulkiąkratą bunkeryje ir įsitikinęs,
kad nieko daugiau nėra išlipė iš bunkerio
abu su leitenantu. Leitenantai suvynietus raš-
tus perkiše kažkečiu šinreliu ir panešę te-
liam nue bunkeris padėjo. Vyresnysis pašaukė
vieną skribeką ir liepė paimti rašomąją ma-
šinėle ir kitus ten esančius daiktus sunėsti
prie raštų. Veliam vyresnysis leido ir skribe-
kams eiti ir apžiūrėti bunkerį. Skribekai ga-
vę leidimą visi grūdesi prie bunkerio angės
ir kiekvienas norėjo pirmas į jį patekti. Kiti
spietėsi prie sniege aukštelinuke atverste
lavono, kuris buvo linksmių veido bruožų, lyg
gyvas. - Aš jį pažiūrai - garsiai šuktelejo pri-
ėjęs vienas skribekas iš Grandžių valščians, -

Tai Šepkas. Dėl šite rūpūžas ir aš dang var-
ge padėjau, ne vieną naktį styran šioje pa-
miškoje, -gyresį jį. Apie bunkerį skribekai
trypė viens pre kita trindamiesi: vieni oje
šifre ti bunkeris, kiti lavono. Iš bunkeris iš-
lipo du skribekai kruvinais batais, juos try-
mė į sniegą valydamį maskoliam gantus batus,
kurines sutėpė savo brėlie krauju: "Kiek dang
krauje... Nasipenėjęs... Kiek dang varge šis
šiemą turėjau siansdami šį mišką... Kur tu
juos taip lengvai rasi, kad taip giliai į še-
mę įlindę... Bet prieje šalčiama galas... Iš-
šandysime mes juos visas kaip šunes! - rėkė
kitas. Ši skribekų banda atrodė žmėnas, ne
žmėnas, gyvulių, ne gyvulių banda visi jie da-
gė kažkekin kerštu ir neapykanta nešinedami
nei ant ko, nei už ko. Priešingai taip šelstancią
skribekų banda, keturi skribekai ant sprande
užmėrę, je paties diržė, atvilke žinktinės va-
dė klajūne lavoną ir kryžminiai užmėtė ant
šernė lavono. "Dabara pasibūdinkite pasikti-
nį kartą keves brėliai šime miške. Prikelkit
lietuvą... Kam tą burinų užmėtete viršui
šepkų nuspaus... Na gyvate, amerikėnų nebėsu-
lauksite... Supuškite pelkeje... "Didžiavėsi
skribekai. Špaigus vyresnioje rusiške tone
isakymas lavonus nūgabenti prie linijos, na-
trankė skribekų džiūngsmus ir pasididžiavy-
mus. Tuoje tryis skribekai kile į ant klajūne
lavono sprande užmėrte diržė ir kvartalu
omė tenti į liniją. Kitas skribekas juosė suė
šernė lavono diržė ir nere į ant sprande
- Padėkite kas, - kreipėsi skribekas į savo
bendrūninkus, rankeje laikydamas, ant šernė
lavono sprande, užmėrte diržė galę. Tuoje pri-
sistatė du ar tryis ir jie tempė lavoną tai
pačia kėtinę šliužė, kuri buvo likusi veikant

Klajāne lavenā.

Prie līnijas laukā kita skriboku grupā,
kuri taip pat buve atvilkusi partizane
Barzdes lavenā. Prie līnijas suvilktus trīs
partizanu lavenus sumete i reges ir nūveže
prie mašines. I mašina sudētus lavenus nusi-
veže čekistai. Tur palaidēje partizanus, kas
buve rašyta raštuse skribokai nešinejē.
Jiems kaip ir ankašiam buve girdini rasiške
tene isakymai, kurie vedē i save tanteš teli-
mesni šudina.

/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/S/

A r ū n a s

Trentinie rauda.

Mīnīa suvargusi maldanija:
Greišiam skubēki Tu pas mus,
Jei stebuklai viešpatanija
Sunaiķinki retēšins.

Sutīpdyķi kalnus snieģe,
Redyk kelīģ per miškus,
Kelk iš anšineje mieģe,
Vesk i mylimus nanus.

Sugrāšinki brangu turģu -
Būti tarpe artimūģu,
Leisk mandetis kas sukarta
šmenīģ Tave išriķtūģu.

Sugrāšinki džiungsmā, taiģģ
Ir nušvieski mums kelius,
Palydēva visa laika
Buk i anšinus nanus!...

Vasarā Šešielīkta.

O miela, Tu Vasarā Šešielīkta,
Per sniega ir speigus atskridus pas mus.
Tukstantis devynā šimtaš astuņielīktais
Tu metais sutraukei vainsus retešins.

Tave suukiai mešē dangg tukstančū vykū,
Dang jaunū gyvyšū aukojesi Tam.
Ginklueti pe koju Tam krite diadvyrīai,
Už gyvybę Tave jie myloje labīamī... .

Tave savanerīai per ūgnī juk mešē,
Per parake dūmus ir kulku zvīmbīngū.
Tave jie iš šelstančies andros išplēšē,
Tave jie apgynē mūe priēšē smaugīno.

Nūe vekiečie, lenke ir ruse raudene
Tave savanerīū pulkai juk apgynē.
Ne viena peršanta širdis ten sustājē,
Pakel, Tu Šešielīkta, aukai Tēvynēi... .

Iyg perlas sušvilgai Tu dangams mēlynāj,
Kaip deimantas puošēi lietuvīams širdis.
Dāvei, Tu Šešielīkta, laisvę Tēvynēi,
Nūe Tavęš pasitraukē vergijā, mīrtis... .

Kai Vilniūje seimas pasaulīni paredē
Tave dar mažytę, Vasarīe Šešielīkta,
Tasj Lietuvai dūris Tu laisvęm paredēi
Tukstantis devynā šimtaš astuņielīktais.

Ir puošēi Tu Lietuvos laisvęs metus,
Žymėjai: geltena, žalia ir raudena.
Ir Tēviškes dangus mēlynas, saiderus,
Nepriklausomybę mums teikē malenią.

Tu divdesimt dvejus metus išbuvai,
Didinga dvasia Lietuvos prisikėlus.
Tu vardą Šešielikta Vasario gavai,
Tovynai Tu tautinę vėliavą kėlei...

Ir visas pasaulis pažino Tave,
Kai Taviškos laisvės dienas dabinau.
Lietuvius Tu pusei didžiausia garbe,
Tu Lietuvai tautinę giesnę davei.

Nepriklausomybės šventą mūsų buvai,
Savamerių kraują aplieta gelele.
Tu Lietuvai laisvės žibintu degei,
Trispalve išpusei kiekvieną gritelę...

Bet Taviške staiga užplūde geltenis
Iš Azijos žmonės, lyg žvėrys laukiniai.
Jie durtuvais mešė idėją raudoną,
Jie pavergė mūsų brangiausią Tovynę.

Nuo ašarų kraujė užplūde upeliai,
Nuo šiurpių dejesnių drebėjo širdis.
Sibire tukstančiai mirė brolelių,
Per Lietuvą slinko juodeji mirtis....

Kaip užd rauda Šešielikta Tave minėti,
Nepriklausomybės Tu šventė brangiausia,
Lietuvių širdyse pradėjai žibėti,
Tu laisvės treskimo ugnėle šviesiausia.

Ir liejasi kraujas vėl tyras lietuvių
Už Tave emiela Šešielikta mūsų.
Vėl išvien kevojau, kaip kadais buvau,
Ginklais ir žėdžim prieš vergiją mūsų.

Sibire taigėj nuo šalčio ir bėdų
Ne vienas lietuvis užmerkė akis.
Teli maskelajėj kapą suradė,
Už tai, kad Tave mylėjo dar vis!...

Kalėjimai pilnai vaišeja lietuvių,
Sklepusė daug pūna jų griaučių tenai.
Ne viena nusiviro galva pe kartuvių,
Už Tave jie užmigo tyliai, amžinai...

Žalies giries liūdi, ilgesingai ešia,
Medžiai nusiminę paryčiais verkšlėna,
Ten kur partizanai užmigo kevesė
Už save Tėvynę, už metalę seną...

Dang tūkstančių krite Sąjūdžio erelių,
Dang j amnų gyvybių paaušriais užgese.
Didis kapinynas šiandien be kryželių,
Žuvusių aidvyrų, tautai laisvę meša...

Jau matosi Tave aušros spindulėlis,
Greit girdėsis Himnas, plėvesmes trispalvė.

Tu per partizanų kevas prisikėlus,
Su jais parneši laisvę išvijus devynagalvį.

Kalėjimų vartus sunkius atrakinai,
Ir sienas jų steras akmenines griausi.
Nušpandus grandinių lietuviams naikinsi,
Ašaras ir kraują nuo veidų nuplausi...

Iš Sibiro, Irkutske iš Arkangelske ledynų,
Iš balties Verkutes, iš Azijos gelmių,
Paredysi Tu kelią lietuviams į Tėvynę,
Žedelin pagnesi, lyg motina, švelnia.

Tu vėl žydriej padangėj deimantu žibėsi,
Vėl auksinės laisvės spindulėlį skleisi.
Sirdyse lietuvių vėl džiugoną šmaždėsi,
Vėl laisvai kopuoti jų krūtinėse leisi...

/\$/\$/\$/\$/\$/\$/\$/\$/\$/\$/\$/\$/

P A V E R G T O J R

P E V Y N S J R I

R i n v y d a s

Vasarie 16. jū.

Flačies, mūsu akiņ šiemes nakties pilkumāje
 neapropiames sniege platybese su dāmybe jvai
 rīausiai išmetytu mažyšiņ šibureliņ atsivē xē
 prieš mūsū akis išėjus mums pamišken. Stipras
 šiaurys aštriai švīpomas palaukiņiņ egliņ
 šakenis primine mums jog reikla nšsisakstyti
 epikakle, mšimanti pirštines, nes eidami pūrin
 miške sniegu buveme gerkai sniļe. — Tai kē
 gi, māmam žyginasime? — atsigrīšam i švalgavti
 pamiškē šrēvilē. — Patsai laikas, jam ir taip
 pavvelmetai išlindome iš miške, — autike jisai.
 ilgai girgšeje save aštriu balseliņ mūsū
 mindomas sniegas, ilgai šiaurys stingdē mūsū
 veidus ir rankas pakel priejeme talkiniņke
 Mindange sēybā. Ners jam buve apie viduznakti,
 bet kambaryje dar mirgeje plati raudone švie-
 sa. — Matai laukia mūsū... — patenkintas prašnabē-
 deje šrēvilas. — Šis talkiniņkas kiekvienais
 metais mini Vasarie šēšioliktajā. — paaiškinam
 šrēvilni. — Aaaa! Matamai jam labai lietuviš-
 kas. — Iškešē su pasitenkiniņm šrēvilas.
 — Leisk, leisk, mošvi, atējeme Minne sugiedeti,
 — pusbalsiņ juēkiamai i prisikišus, prie

lange Mindauge veida. - Aha! Jie atoje... -
 Jam atoje vaikai... - girtojosi skabus žings-
 niai ir susijaudinusios kalbos nuetrupes iš
 vidaus. Silta, kambarie ere banga pasitike mus
 kai žengėme per slenkstį. - Sveiki gyvi, svei-
 ki vaikeliai! Kėdėl taip vėlekai! - prisiekusi
 sveikinesi tik Lakštingala. - Žinai, motin, kad
 mes ne dienomis vaikštem... - aiškinau prisėdęs
 ant lovos krašte. - Tai gi ši vakarą kaip ir
 kiekvienais metais žingsime - prisiglandęs
 paslap čiem aiškine Mindaugas. - Žinoma, nešvi,
 kaip ir visomet sugiedasime ar ne? - links-
 mai žiūrėjau jam į akis. - O ir iškalbėlė ke-
 kia bus neprošali. - Jam visiškai laiminga vei-
 du prisėdė greta šis nenuilstamos drasios
 lietavis. - Na, o kaip tu ženteli, ar dar nesu-
 girinkai bevaikščiodamas kekia, ar dar nevedęs?
 - užsipuolė Lakštingala širdvilę. - Kas gi į ša-
 me žiūrės, nešvien, kad man kejes kreives.
 Juekals partėsi nuo priekabingos nešvienės
 jaunasis manėd rangas.

Staiga pasigirdo pre vėje užimą kieme pik-
 tas žunies lėjimas, o veliau kiek žmonių kal-
 bėjimas. - Kas čia galėtų būti! - sužiūrėme į
 tik Mindaugą. - Tai matot mane užkviestieji
 svečiai pradėjo rinktis į tantes šventę, - vil-
 kosi skubiai kailinims šeimnininkas. Pėkelių
 minčių į kambarį nešdami šaldie smurkus
 įsiritė tik Tigras. Aušra ir jų sūnelis Tušty-
 sis.

Tigras didžiuliais žingsniais priėjo su-
 ve didžiule, pilnas lyg tikre Tigro įėges ranka
 paspaudė taip tvirtai ranką įėg širdyje pasi-
 darė saldu. - Na jau kitą kartą, brolyti, akste
 apseisime kaip nors be rankų paspaudime...! -
 vis dar rankai skaudant piktai švelgiam į
 linksmą Tigroveidą, į Tuščioje vaikūnie gelte-
 masias garbanas.

- Tai, prašome, eikite visi prie stalo, nes-
 didžiukite!... - paruošusi stalą kvietė

smagi šeiminiškai. Na ir sėdome ten gamsi šajū-
džie šeima prie stalo, minėjimui mūsų paverge-
tesies Tėvynės tautinę laisvės šventę Vasari-
je šešioliktoją. Mūsų su Erdvilu pasitelpi-
nem prie stalo kampo, greta mums senutė su
mažučeliu ant rankų, už jos Zakėtingala, Anžra,
jos sūnelis Tuštysis, Tigras. Ir pagaliau prie
radie aparate talkininkas Mindaugas. Pavalgius
važiame, staiga stamboje Tigro rankoje su-
klijgoje skaidriesis benka. - Tai kaip manai,
gal į su pradėjime iškalbas? - pasilenkęs per
stalo galą teiravosi Mindaugas. - Taigi pra-
dėk, nesvi, Tamsta gi mūsų šeiminiškai, o ir
iškalbedius pirmasis, - sutikau pažvelgęs į
linkmas į akis.

Ir štai save sukėtu ūgiu pakiles prie ste-
le tik. Mindaugas nutildęs visų kalbas iš pa-
lengva pradėjo:

"1918 metais Vasario šešiolikto dieną
Lietuvos Taryba Vilniuje paskelbė Lietuvą
laisvą ir nepriklausomą valstybę. Lietuva
maža save žemės plotu ir gyventojų skaičiumi,
bet didi save dvasia ir Tėvynės meile. Lietu-
vių tauta paskelbė visam pasauliui, kad ji
teiliau nebevergams svetimiems, bet pati save
brolių kraują išsivadavusi, Tėvynėje bus šei-
mininka. Lietuva išgyvensi 123 metus po šian-
ria rusų okupacija, atgimė ir pradėjo atkar-
ti okupante nuolatą ir iškankintą kraštą.
Laisvoje ir nepriklausomoje Lietuvoje, greitai
laiku suklestėjo žemės ūlis, kultūra ir die-
mą iš dienos gerąje Lietuvos gyventojų ger-
būvis. Bolševikinis Lietuvos kaimynas Sovietų
Sąjunga per eilę Lietuvos nepriklausomo gy-
vimo metų iš pavydė ir gebėjus griežti danti-
mis ir laukė prėges pasiglemžti Lietuvą ir
kaimynus Latviją bei Estiją. Tokią prėgą Se-
vietų Sąjunga sulaukė 1940 metais birželio
15 dieną. Raudonoji Armija išibrevė į Lietuvą
ir pasmaugė Lietuvos laisvę

Sovietų Sąjunga merdama pateisinti savo grekuonišką paskelbą, kad Pabaltije valstybės buvusios grėsmė Sovietų Sąjungai saugumui. Iršiai jam penkielikti metai, kai mūsų brangieji Tėvynės Lietuva žiauria ir kravingą belševikų okupacijos našta.

Sienet švęsdami Lietuvos trisdešimt septintąsias metines, mes laisvės paskelbime dienos, persikelkime į nepriklausomas Lietuvos Vasario Sešieliktąsias šventę. Tą dieną mūsų kaimams, miestai ir miesteliams sušydėdave žydriesiems trispalvėmis. Tą dieną lietuvių tauta, laisvės varpui gaudžiant iš ankste ryte ringlavesi į Dieve namus pamaldoms. Lietuvių tauta po įvairių laisvės Lietuvos organizacijų vėlevėmis, bažnyčiose siųsdave savo maldas aukščiausiajam, dėkdami už taip brangią laisvę. Šiandieną mums švenčiant Vasario Sešieliktą nepilvesneja mūsų žydrieji trispalvė ir negausia laisvės varpas, bet šiandis žiaurus ir kravingas belševikų teroras. Mes lietuvių tauta minime trisdešimt septintąsias Lietuvos paskelbime metines su didžiu gedulu širdyse, bet tvirtu ryžtu ir tikėjimu į Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę. Belševikinis okupantas per savo valdyme laikotarpį lietuvių tautai yra padaręs krūvinasių terorų, šimtus tūkstančių mūsų tautiečių ištrėmęs į Šaltąjį Sibirą, letai bade mirčiai, tne dar nepasitenkime. Tėvynėje likusius lietuvius padarė raudonųjų dvarų vergais ir pasmerkė puskadžie gyvenimui, bet nepajėgė ir nepajėgė iš lietuvių širdžių išrauti Tėvynės meilės ir laisvės troškime. Lietuvos laisvės Koves Sąjūdis, dangankų sudėjęs ant Tėvynės aukuro, kovose užsigrudinęs, tvirtas lyg granite uola stovi save Tėvynės sargyboje. Lietuvos laisvės Koves Sąjūdis, lietuvių tautos remiamas, veda lietuvi

tantu i šviesu laisves ryta. Tegu Vasaris
 Sešielikta stiprina mūsu tantes ryktu me-
 nūilstamai kevēti dēļ lietuves laisves ir
 nepriklausomybei: - ir jis tvirtai nūšvaiggs,
 kuri laika susimastēs pastevējēs, mums visiem
 plejant atsisēds. Na, šinoma, mes visi je 18-
 kalē ap laistēmē pe atiklējī, kuri laika lina-
 mai pasikalbojims, staiga pakilēs vėl šein-
 minkas nūšpūelē mūs su Rūdvilu. - Dabar pra-
 šytumen mes talkininkai kad šioje mūsū bran-
 gijoje tantinēje šventoje tartumete šedī
 laisves kevētojai. Visi kiti šedėjusioji ten
 pasūlymūi karštai pritars. - Rūdvydai, tavo
 aštrenis liežuvis, pasakyk ką nors, - kadūte-
 lėje mane rindamasis iš šedes Rūdvilas. Matau,
 kaip visū švilgimiai nukreipti i mūs laukia
 laukia, kokiš geres minties, švelnams šedšie.
 Na, tai nebėra ke laukūi ir aš pakilēs kiek
 medrasiai pradėjau:

- 1940 metais paskutinį kartą aštriai lyg
 meteoras žybtelėjusi nūgese Vasaris Sešielik-
 tonies laisvoji šviesa. Pe te mūsū mylimosios
 Tėvynės pašangoje likesi tamen.

Kiek nustabiai dang skausmē, kančiu, siel-
 varte ir vargu šėkente mūsū mylimoji lietuva
 nūc te laike, kaip ramūnėje kaimyne smaugli
 ranka nūgniamūsi jes laisvoj i alsavinę, p ri-
 gesinūsi kilnies krūtines ramū širdies pla-
 kinę ir tvirtai suverūsi reventiais renkas
 įsitrankē i geležinį save kalėjimą.

Ir slinke Jai viena diena nikėsmē nū kita,
 be šviesesnie pragiedralie, be linkamesnės
 vilties. Nūc kraujē ir ašakū patvine upēs, iš-
 silieje ešerai. Tikstančiai paderiansū lietu-
 viū sugrūsti gyvi pūna kalėjimūse vien nū
 tai, jed neužmiršta save nieles, sugarkinga
 praėjimūi, senūtes lietuves. Tikstančiai ju
 gudūimūse Sovietū Sąjungos šėrlankimūse, iš-
 sekę mūsū sunkiansū vergovės darū, amalinūti
 miršta vien nū tai, jed neg nešėizadaje

savo garbänge listavie vana. Si lygiai taip pat tikstantis padarantys listaviu palike, savo namus, tvras, vartius ir eseris su ginklais rankose ir keretu krutines, pahila i diena ir kvenda tantes keva ne laivava. Jnes pasako deimide tikstantiu ju talkinimu, siimuliu ir komeju. Visa si masoji listaviu tauta patikele i kvenda, savo laivava keva. Pavengsias ivairumais klastomis, provekacijomis, apgaulėmis ir suktybomis bande pakirsti gyvaja listaviu tantes kevas joga. Itines bandes monegu, kirkiuju, gruzimu, ir kitu ginkluetu, azijos kreivakaju nepilde listava. Dang siu tantes diavvriu suklupe priese kalni pakirsti Tovyne iankuose ir giriu tanky nose. Dang, si dang siandien yra kapeliu be kryzeliu, dang kur nuo karste istryskucio kranje neanga kololo. Dang siandien talkinim, siimuliu ir komeju, kencia badu, kalti, ir nepakeliamas sunkiamius vengave darsus pri- verdimuju darsu atovyklese.

bet nei mirties klaimas inemas kevas iankos, nei badas, kaltis ir vengimki darsai sal- tene sibiru taigese nepalaukia kevej ancie listavie, netimmsa jam gimlia is ranku.

Dar ir siandien, nere prarebijusios musu partinam, grotos, vromdome priese gimlia, nere ir nebetaip skaitlinga talkinim, su- sias van dar xania mus.

si Vasaris ksefeliktai, jam penkieliktai i karste si cilos nebesengamie laivavai kevas trimtu, nekep akelia musu trispalves, si inema, be dsiangame, bet pilna kevas rykte ir dikiene vilties slenka pre mus siandien.

Tikekime tvirtai savo siudyse, jog jam ne- beteli ta diena, jama musu niekaji, vskaidies praclitca, Tovyne listava nusipurtines veng-

lins grandinins prisikels iš baises burlic-
kiškes vergijes vėl laisvam gyvenimui dėl
mūsų ir mūsų brolių laimės ir džiaugsmo. Vėl
skausčiau negu kada nors sušalines tūkstan-
čių mūsų gerųjų brolių tyruojų krajų nuplau-
tes ramiesios kalnės sądybos. Vėl nuvijusi mės
mūsų padangės liūdėsį ir raudas suskambės
pilna meribete džiaugsmo, ir didžios laimės
lietuvių daina... Ir tada Vasario Sešioliktą
jam mes visi mingšime giedodami laisvai save
nuestatąją tautinę giesmę, ir tada jam mes
visi laisvi susirinkę į bažnyčias dekesime
Aukščiausiam už mūsų daug aukų pareikala-
vusių pergale, dekesime Jam už naują Vasario
Sešioliktą, - ir aš smarkiai užbaigęs skubiai
atsisėdau. Vėl po naujos kalbos nauji peizai
ir nauji stiklelių žvangelimai girdėjosi
kambaryje. Vėliau mindangas užstatė radiu kxx
balsą iš Amerikos. - Šiandien visame pasaulyje
daug plačiau negu kada nors anksčiau pavysue-
ja iškeltes lietuvių tautinės vėliavos girdi-
disi Himnas. Tikrai mūsų Tėviškoje, kur kaip
tik turėtu šnarėti vėliavos ir aidėti Himnas
šiandieną tylu ir niūnu, - girdėti iš zaporo
malenus, širdį sugrandinas Mikolo Urvikis
balsas. - Ne tūna, nei - šokasi visas išrandas
tik mindangas. - Nors mūsų pavergtoje Tėvynėje
siantėjančios mongolų bandos viską naikina,
drandžia, kankina ir žudo bet mūsų tautinė
giesmė lietuvių žemėje aidėja ir aidės ir
jis kiek žemui save balsu pradėja:

~ Lietuva! Tėvynė mūsų
Tu didvyrių žemė!
Iš praeities Tave suaus
Te stiprybę senia.

Mes visi kažkiek keiste įkvėpime paganti
pakilę sutartiniai trunkame teliau šeiminiškai
pradėtą Himną.

- Tegul Tāve vaiķai eina
Vien takais derybas,
Tegu dirba Tāve nandai
Ir žmeniu gerybei.

Tegu saule Lietuves
Tamsunus pašalina,
Ir šviesa ir tiesa
Mūs žingsnius teydi.

Tegul meilē Lietuves
Dega mūsu širdyse.
Vardan tes Lietuves.
Vienybe teydi!

Užbaigę paskutinį didingosios giesmės posmą, kari laiką stovėjo prie stale susikauptę su ilgesiu laisvėsies Tėvynės širdyse, tartum galėdami iš kad per daug trumpas šis nemirdomamejė Kudirkos sukurtas himnas. Visiems susėdus, staiga pasigirdo ramus, tvirtas savin pasitikis ūlu Tigre balsas:

" Gerbiamieji laisvės kovotojai, šeiminkai ir talkininkai! Mūsų yra garbės pilna pareiga dalyvauti šioje mažoje bendruomenėje, kuri yra pasirinkusi garbingą kovos kelią. Laisvės kovotojai su ginklu rankoje, talkininkai su tvirtu tikėjimu ryžtingai remia kovą už mūsų brangiosios Tėvynės išlaisvinimą. Šiandieną mes minėdami Vasario šešioliktą Lietuves nepriklausomybės paskelbimo dieną, prisiminime lietuvių tautos kovą už savo Tėvynės išlaisvinimą iš svetimųjų priespaudės.

Mūsų seneliai kovojė liėdami savo kraują, aukodami savo gyvybes pakel atnešė Lietuvai laisvę. Bet aš noriu persikelti iš praeities į dabartinį mūsų gyvenimą. Šiandieną mūsų priešas nebetas su kuriam kovojė mūsų seneliai ir tėvai. Šiandieną

mūsu brangiesies Latvynēs priedās yra daug
 šiaurēnis, piktesnis ir klastingēnis negu
 šiaurējo kerike Muraujove laikā. Tedeļ ir
 keva yra sunksne ir reikalaunja dideenis ryž-
 tingums ir pasiankeļims. Ļa nore šiam prisi-
 mintā Kristans šedšins. Kristus pasake:

" Tas yra mano brolis, bet esne kas pilde
 mano tve valis. " Taigi brangis broliai ir
 seses, šiandienā pasaulis aiškian negu, bet,
 kada angšian suprate Kristans šedšins ir
 visas laisvasis, kriskšoniškasis pasaulis
 organiskēj asi i vieng vandra frontā, kovā
 pried šedievishā bēševismā. Bēševismas yra
 netik laisvā mylimā, taču priedās, bet ir
 religijes pikšiansis priedās. Tedeļ šiandienā
 mešūrdnē nei tikybū skirtums, nei kalbu ivai-
 rune, vises paverģtesies tantes ivairinis šū-
 dais koveja pried pikšiansi šmonijes priedā
 komunizmā. Nore šiandienā laukese atangis
 šaltasis šiaurys ir gyvōq naikinantis šaltis
 laike sūkante gante, bet mes zineme, kad švel-
 nus ir šilti sauluteš spinduliai sutirdys
 ledā ir grāšins šemei gyvōq. Taigi nē tikis,
 kad ateis pavasaris ir mūsu brangisai Latvynē
 nei lietuvai ir lietuves pašangeļe vėl suple-
 vesnes trispalvė, lietuves didvyriu krauja
 nuplauta, kuris ākels lietuves laisvės keves
 šaj šdis. "

Jam nēbaigus visi karštai plajeme nē je
 grašans pavasaris mūsu paverģtai Latvynēi
 laime. Štaiga visiems kiek pritiks paširdē
 puikis tik. Aušres balsas, apdainkeļes pverģte-
 šies Latvynēs kančias, varģ, kraujā ir adaras.
 Vēliam visi dainaveme smagias, pilnas ryšte,
 kvingas partizanines dainas.

Vēliam tik. Mindaugas papraše, kad kq nore

pašasakotā, Vasarīe Šešieliktesies prēga
 tih. Amēra. Ši energinga talkininkē ilgai ne-
 sivarēydama, linkamai akimis apžveljusi pra-
 dāje:

"Geršiamieji laisvės kēvotējai ir talki-
 ninkai! Neturiu erateriaus gabumu ir negaliu
 pasakytī ugningu kalbu. Tēdēl daug nekalbesim
 apie lietuvīu gyvenimā laisveje Lietuvoje,
 nes tū mes visi gerai atsimenāme. Dabartinā
 bolševiku vergijā mūsu Tēvymoje taip pat
 aiškiā māma, tēvāitē tēdēl ir apie jū daug
 nepasakesim, bet aš tikiu, kad trīdesimt astun
 tāsias Lietuvos nepriklausomybes metines švę-
 sine laisvai, šydriajai trumpalvei pēvesuojant
 ir laisvės varpams skambant."

Šiā trumpūte kalbele ir buvė užbaigtas mūsu
 pavergtēje Tēvymoje Vasarīe Šešieliktesies
 minājimas. Dar karj laikū pasikalbējē prādāje-
 me skirstytis ī save mānācius. Tigras, Amēra ir
 Tuštysis smagiā rogenis išvažiāva prē sniege
 pūgā ī mānus. Mūdū su Brēvilu atsīveikīnē su
 mielais šeimīnīkais, pūgai sīaudiant išėjome
 atgai ī save didžiuli, su daugelīu korīderū,
 mānā - miškā.

Iejus ī miškā, prādīngē, pasīlikēs palaukājē
 sīaurys su šaltais save sniege sukūrtais. Pē
 trumpes valandēlēs, jau mūdū sēsējome prē
 didžiulie laukē karštū liepsnū. Aplīnk laukā
 pamažēle tirpē sniegas. Naškar netelīese līd-
 nai sustangē vilkas...

/ / / / / / / / / / / /

Nei pastoges, nei griteles...

Šaltos pūgos baisiai dūko,
Kai aš ejan į svečius.
Mišką mačiau lyg per rūką,
Pagalvejan apie juos.

"Kur gi esat, ką beveikiat,
Partizanai, jūs broleliai!
Ten miške sušalti reikia,
Giliam sniege tarp eglėlių..."

Ten giliai, kur ners, tankyne
Svarbes nakties supamį,
Sėdite jūs ten vaikynai,
Žiemos vėtrų pučiamį.

Nei pastoges, nei griteles,
Nei apdarėlis šilte.
Ten jūs galite ir keliat
milimų nemuvilkę...

Pe menką ten palapinių
Šaltos snaižės migde.
Šiurpus vilkų ten staugimai
Jums miegelį trauks...

Per pavejus menką maistą
Surinktą jūs valget.
Gimtą žemę krauju šaistot,
Per kautynes šaudot.

Žygius sunkius ir vargingus
Jūs kasdieną žengiat.
Keksai nuostabiai garbingas
Jūsų vardas šiandien...

Krauju plautas, atžymėtas,
Kovose užgimes, /
Partizanas numylėtas
Visoje Tėvynėj.

Juoda mirtis jums kasdieną
Šalimais keliančia,
Žemė priglandą ne vieną
Laisvės nesulaukus.

Kokia nūstabiliai didinga
Meilė turė būti.
Valandėlė kaip laiminga
Už Tėvynę žuti...

Nūstabaų kilnumą turė
Jūsų drąsies širdys!..
Į akis kai mirtis žiūrė
Jūs Tėvynę girdit.

Tūkstančiais mažų kapelių
Lietuva prisėta,
Daugel miega ten brolelių
Už laisvę gėlėta...

Daugel tūkstančių gyvybių
Sudėjote vaikynai,
Kraujas Tėviškai diavyrų
Laisvę sugrąžina...

Sunkiai nešdami vergiją
Apie jus galvojam.
Šiandien šine jam žmonija
Už ką jus kovojat.

Dieve prašome stiprybės,
Kad įėgų jums duotų,
Kremliams baigiasi galybė,
Ir vergija juoda.

Tarybinė mokykla.

Tarybinė mokykla nori išaukštinoti pavergtes Lietuvos jaunimą būti paklusniau komunizmo vergui. Kadangi komunistams ne taip lengvai šis dalykas sekasi, tai jie griežtinais gūdrybiu. Mokyklose istelgė piemiery ir komjauanine organizacijas, suteikdami šių organizacijų maršams įvairių teisų ir lengvatų.

Daugelis jaunųjų lietuvių patikėjo komunistų ikalbinajimams apie komunistinio rejos gerybes ir suteikdami garbinge lietuviu vardą, stėjo į komjauanine eiles. Nors lietuvoje mokyklos pradine ar vidurine, kiekia ji bebūtų, kurioje nebūtų komjauanuelių ar piemiery. Komjauanuelių daugiametiai yra mokyklose, nes mokyklose galima stipriam idiegti dar jaunosse širdyse neapykanta laisvei ir nepriklausomybei, o paklusniamą okupantui: Komjauanueliai yra laikomi visose mokyklose ir klasese garbe. Istiknųjų jie ne kiek nėra geresni užtuos, kurie nekomjauanueliai. Nors komjauanueliai įsipareigoja įvykdyti įvairius uždavinius ar darbus, bet be nekomjauanuelių pagalbes nieko negali atlikti. Šiais metais komjauanueliai pasisadoje, ne kuries mokykles, išauginti su dėktarę, ar net ir daugiau, kaimužiu. Įsipareigoti mekeje, bet padirėti nemeka. Idepta ir verdia, kaimužiu auginime daruose, dalyvanti ir nekomjauanuelius. Nekomjauanuelis yra priverstas padėti išpirsti uždavini, ar kiti koki dalyku komjauanueliai, kuris turėtų geriam mekėti, negu nekomjauanuelis. Jei nekomjauanuelis atsisake padėti, yra skaitomas kolektyve ardytojas ir tempojas į atgal. Nekomjauanuelis visada, nors ir bus ir geresnis mekinys, yra skaitomas

Nėra pamokų atsakinės geriausiais, bet pašūnyms bus mažesnis. Nekomjannuolis tarybinėje mokykloje yra pašeminamas vien už tai, kad nemori sukurti murgiuoju kolektyve. Nekomjannuoliu tarybinėje mokykloje liks tik labai maža dalelė, bet yra susibūrę į atskirą grupę nes jie sudarė tarybinėje mokykloje atskirą vieneta. Visų komjannuolių tikslas yra vienas - išaugti kultūringais ir apsišvietusiais lietuvės sūnumis bei dukromis, kurie bus mandingi ne pavergtai, bet laisvai lietuvai ir dirbs ne komunistinėje rajaus pastatyne, bet savo Tėvynės geru vie kelime.

Komjannuoliai ir nekomyannuoliai yra dvi tarybinės mokyklos mokinių grupės, bet priešingės viena kitai savo darbais ir troškimais. Vieni siekia tapti visiškai laisvais, o kiti stengiasi būti paklūmusiais komunistų mūrolyms ir jais vadovautis. Kadangi tės dvi, priešingės mokinių grupės yra svatinės viena kitai, tai nėra tarp jų ir draugystės. O jei kurie bando susibūdinanti, tai mokytojai tuoj užklausia komjannuolius, kodėl draugauja su nekomyannuoliais. Tikros draugystės nėra ir negali būti, bet mokytojai bijo, kad komjannuolis įkalbėtų nekomyannuolius nepasitraukti iš murgiuoju kolektyve. Tėkių dalyku pasitaiko, kad komjannuolis užpildes anketą, nebe-nerš važinėti į būrą ir duoti priešai. Kodėl taip atsitinka? Taip atsitinka todėl, kad atbunda lietuviškejį sąjūsi. Pavergtes Tėvynės balsas jam kartojai: "Tu mane iškeitai parduvei okupantai už tai, kad gantum geresnį pašūnij, ar geresnį atlyginimą." Tėkia andra, įstėjandis į komjannimą, vyksta dėl, kel pagaliau įkalbėtas mokytojų pasijūšėta nuvykti į būrą ir prisiekti. Grižęs iš būro kelėta diemų nerimsta, bet paskui užkietėja ir pilde visus jam skirtus uždavinimus. Įkalbinėja nekomyannuolius stėti į komjannimą. Aiskina

aple komjauanine reikšmę, nera pats tik pries
dvi ar tias dienas dar svyravo - steti ar ne.
Tedal mes nekomjauneliai pasiryzkime ga-
lutinai ir tvirtai, kad nestesime ir mursimę
šeimos marių skaidiam nedidinsime, bet kant-
riai dirbime toliam. Susiburkime dar stip riau
kad ištisę priesas negaletų musų išbleškyti
ir lengviau galėtumem atsispirti komunistų
įkalbinėjimams bei vilienams.

/ / / / / / / / / / /

TURINYS

Psl.

1. Reakcija	Sveikinimas su 1955 metais....	3.
2. Linguonėlis	Už laisvę peženyj ir kevej.....	4.
3. Arūnas	Tremtinis randa	31
4. Vaidila	Vasarie šešielik- ta.....	22
5. Rinkvydas	Vasarie 16-ji	34.
6. Vaidilutė	Nei pastogės, nei gritelės.....	34.
7. Rungtiasėlė	Tarybinė mokykla	36.

/ " / " / " / " / " / " / " / " / " /